

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoP/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117213202
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117213202.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky V. B., Z.. X.X.XXXX, bytom X., Š. XX, zastúpená Mgr. Petrom Troščákom, advokátom v Prešove, Hlavná 50 proti odporcovi F. B., Z.. XX.XX.XXXX, trvale bytom X., Š. XX, t.č. bytom V. Š., T. O. XX, zastúpený JUDr. Dášou Komkovou, advokátkou v Prešove, Hlavná 27, o určenie vyživovacej povinnosti, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č.k. 27Pc 17/2017-166 zo dňa 30.7.2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie vo výroku o uložení povinnosti osobe povinnej platiť výživné nahradiť navrhovateľke trovy konania v rozsahu 100 %.

Mení uznesenie vo výroku o výške tejto náhrady tak, že osoba povinná platiť výživné je povinná zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 2.091,02 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia na účet jej právneho zástupcu.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením prvoinštančný súd osobe povinnej platiť výživné uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania v rozsahu 100 %. Ďalej osobe povinnej platiť výživné uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 2.512,89 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia na účet právneho zástupcu navrhovateľky, ktorý je vedený vo Fio banke, a.s., č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol po tom, čo bolo ukončené konanie vo veci samej.

Navrhovateľka návrhom zo dňa 18.5.2017 žiadala určiť výživné zo strany otca mesačne sumou 280 eur počnúc dňom podania návrhu do budúcnosti. V návrhu uviedla, že otec jej na výživu neprispieva, je študentkou vysokej školy dennou formou a nie je schopná sama sa živiť.

Prvoinštančný súd o návrhu navrhovateľky rozhodol rozsudkom č.k. 27Pc 17/2017-98 zo dňa 30.5.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Cop 17/2018-138 zo dňa 18.9.2018. Otcovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky (dcéry) mesačne sumou 200 eur od 18.5.2017. Zrušený bol len výrok o trovách konania, s právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého je potrebné vo veci aplikovať okrem § 52 CMP aj ust. § 55 CMP.

Prvoinštančný súd zistil stanovisko osoby povinnej platiť výživné na aplikáciu ust. § 55 CMP, vec posúdil podľa § 55 CMP a ďalej podľa § 57 a § 58 CMP. Uviedol, že v zásade platí, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania od iného účastníka, pričom toto pravidlo je generálna klauzula, ktorú je možné prelomiť len podľa § 55 CMP. Prvoinštančný súd vysvetlil výnimočnosť aplikácie zákonného ustanovenia § 55 CMP a dospel k záveru, že v danom prípade navrhovateľka je dieťaťom osoby povinnej platiť výživné a je napriek plnoletosti celkom odkázaná výživou na svojich rodičov, pretože sa formou denného štúdia pripravuje na budúce povolanie. Vzhľadom k tomu, že osoba povinná platiť výživné si

neplnila dobrovoľne vyživovaciu povinnosť, ktorá jej vyplýva priamo zo zákona (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine), a to vo výške podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov (§ 62 ods. 2 Zákona o rodine), prinútila nepriamo navrhovateľku iniciovať toto súdne konanie. Keďže navrhovateľka nemá právnické vzdelanie, dala sa v konaní zastupovať advokátom, ktorému v prípade nepriznania náhrady trov konania musí zaplatiť za poskytnuté právne služby. Navrhovateľka je bez vlastných príjmov a nemajetná, začatie konania o určenie výživného nezavinila. Bolo by preto v rozpore s princípmi spravodlivosti, aby musela trovy advokáta platiť z vlastných prostriedkov, t.j. z výživného, ktorým jej prispieva matka a otec. Trovy tohto konania by tak skonzumovali aj časť výživného priznaného v tomto konaní, čo je kontraproduktívne, keďže výživné je určené na iné odôvodnené potreby dieťaťa. Majetkové pomery osoby povinnej platiť výživné sú podstatne lepšie, ako majetkové pomery navrhovateľky a možnosti navrhovateľky zlepšiť svoje pomery z dôvodu dennej prípravy na štúdium sú obmedzené. Preto prvoinštančný súd dospel k záveru, že je spravodlivé požadovať od osoby povinnej platiť výživné, aby navrhovateľke nahradila trovy právneho zastúpenia, ktoré jej v tomto konaní vznikli.

Prvoinštančný súd tieto trovy aplikujúc ust. § 10 ods. 3 a § 13a vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ustálil spolu na sumu 2.512,89 eur. Určil za úkon právnej služby odmenu 287,14 eur. Prvoinštančný súd priznal náhradu za úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, vrátane prvej porady dňa 17.5.2017, podanie vo veci samej zo dňa 18.5.2017, odvolanie voči neodkladnému opatreniu zo dňa 27.6.2017, vyjadrenie k odvolaniu voči neodkladnému opatreniu zo dňa 24.7.2017, vyjadrenie k vyjadreniu vo veci samej dňa 24.7.2017, doplnenie odvolania voči neodkladnému opatreniu zo dňa 9.8.2017, účasť na pojednávaní dňa 28.3.2018, účasť na pojednávaní dňa 30.5.2018, porada s klientkou dňa 2.7.2018, odvolanie vo veci samej dňa 4.7.2018.

Prvoinštančný súd priznal aj nárok na režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky vo výške 72,20 eur, (teda 4 x po 8,84 eur a 4 x po 9,21 eur).

Prvoinštančný súd nepriznal náhradu trov konania za úkon porada s klientkou dňa 28.3.2018 z dôvodu, že táto porada bezprostredne predchádzala prvému pojednávaniu, nejde o účelne vykonaný úkon aj s ohľadom na to, že za prvú poradu s klientom súd odmenu už priznal. Rovnako súd nepriznal náhradu za úkon podanie týkajúce sa vyčíslenia trov na výzvu súdu, nakoľko nejde o podanie na súd týkajúcej sa veci samej.

Súd priznal navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 2.512,89 eur, čo predstavuje 100 % jej úspechu podľa § 55 CMP. Prvoinštančný súd zároveň rozhodol aj o presnej výške náhrady trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala osoba povinná platiť výživné odvolanie. V odvolaní otec navrhovateľky namietal, že prvoinštančný súd nesprávne aplikoval ust. § 55 CMP. V zásade platí, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania v mimosporových veciach. Ust. § 55 CMP je výnimka zo všeobecného pravidla, preto musí byť náležite odôvodnená. Okrem iného súd musí vyhodnotiť všetky kritériá tak, aby to bolo spravodlivé a zistiť, ktorí z účastníkov spôsobili, že konanie muselo prebehnúť. Navrhovateľka podala návrh spolu s návrhom na rozvod manželstva, ktorý podávala matka navrhovateľky dňa 18.5.2017. Navrhovateľka návrh podala predčasne, pretože ešte pred podaním návrhu ho nevyzvala na plnenie výživného k jeho rukám, alebo na jej účet. Do tejto doby platil 500 eur k rukám matky navrhovateľky. V apríli 2017 zaplatil 600 eur, v máji 2017 120 eur, 6.5. a 10.5. sumu 180 eur. Od počiatku sa snažil platiť výživné. Tým, že sa musel odsťahovať zo spoločnej domácnosti, zmenili sa na jeho strane pomery a túto okolnosť súd nevyhodnotil. Jednostranne vyhodnotil len okolnosti na strane navrhovateľky, nezobral do úvahy tú skutočnosť, že ide o vzťah medzi blízkymi otec a dcéra. Nie je preto namieste aplikácia zúženého výkladu ust. § 55 CMP v prospech jedného účastníka. V danom prípade neexistuje dôvod, pre ktorý by odôvodňoval aplikáciu ust. § 55 CMP. Naviac, navrhovateľka žiadala určiť výživné vo výške 280 eur a rozsudkom bol zaviazaný na úhradu sumy 200 eur, kde miera úspechu by mala byť hodnotená na 50 : 50. Poukázal na svoje majetkové pomery a na skutočnosť, že navrhovateľka ho nevyzvala na platenie výživného na jej účet. Do podania návrhu platil výživné riadne k rukám jej matky.

V odvolaní ďalej namietal výšku priznaných trov konania, keď namietal náhradu za poradu s klientom, kde ide o úkony duplicitné v súvislosti s úkonom vyjadrenie zo dňa 24.7.2017, doplnenie odvolania zo dňa 9.8.2017, porada s klientom zo dňa 4.7.2018. Naviac, ust. § 10 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. upravuje tarifnú odmenu za 1 úkon právnej služby pri opakujúcom sa plnení tak, že tarifná hodnota sa určí súčtom hodnôt. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa je študentkou 5-ročného štúdia a v čase, kedy podala návrh, končila druhý ročník. Preto nie je možné vychádzať z odmeny určenej na neurčito.

Ďalej osoba zaviazaná povinnosťou na plnenie výživného navrhovateľke namietala priznanie všetkých právnych úkonov v plnej náhrade, keď náhrada za predbežné opatrenie, odvolanie proti rozhodnutiu

a porada s klientom sa hodnotia v polovici tarifnej odmeny. Ďalej otec namietal odmenu za 4 právne úkony, a to vyjadrenie k odvolaniu, vyjadrenie k vyjadreniu vo veci samej, doplnenie odvolania voči neodkladnému opatreniu. Preto žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu zmenil a rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

4. V odvolacej lehote osoba povinná na plnenie vyživovacej povinnosti doplnila svoje odvolanie tak, že prvoinštančný súd sa s jeho argumentáciou právne nevysporiadal, neodôvodnil a nevyhodnotil okolnosti preukazujúce použitie § 52 CMP na základe dôkazov predložených otcom o zaplatení výživného v máji 2017 pred podaním návrhu 18.5.2017, nevyhodnotil pomer úspechu a neúspechu, majetkové pomery otca, ako aj brigádnickú prácu navrhovateľky. Navyiac, navrhovateľka nepreukázala dostatočným spôsobom dôvodnosť aplikácie § 55 CMP, preto je rozhodnutie predčasné. Poukázal ďalej na to, že v inom konaní odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu, keď bolo o trovách konania rozhodnuté podľa § 52 CMP.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, v spojení s ust. § 2 ods. 1 CMP preskúmal napadnuté uznesenie prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 62 a nasl. CMP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštanície vo výroku o zodpovednosti za vzniknuté trovy navrhovateľky je správne. Výrok o určení výšky náhrady trov konania je potrebné zmeniť, pretože prvoinštančný súd vo vzťahu k jednotlivým úkonom poskytnutej právnej pomoci nepostupoval správne a priznal navrhovateľke viac, než bolo účelné zo strany jej právneho zástupcu vykonať.

6. Je potrebné uviesť tak, ako to už bolo konštatované v pôvodnom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu 17CoP 17/2018-138 zo dňa 18.9.2018, že v zásade v mimosporovom konaní platí ust. § 52 CMP, kedy žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Toto zákonné ustanovenie je ustanovením § 55 CMP moderované tak, že súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Ide o materiálny korektív, ktorý môže aplikovať súd po tom, čo si vopred zistí stanovisko účastníkov konania, najmä u účastníka, ktorého mieni zaťažiť trovami konania.

Prvoinštančný súd zo strany osoby povinnej platiť výživné zistil, že s aplikáciou § 55 CMP nesúhlasil, keď uviedol, že návrh bol podaný predčasne, pretože na výživu navrhovateľky prispieval riadne. Poukázal na rovnaký úspech a neúspech v tomto konaní oboch účastníkov konania, ďalej na to, že výživné platil k rukám matky navrhovateľky a na to, že má platiť výživné k rukám navrhovateľky nebol navrhovateľkou upozornený. Prvoinštančný súd v zmysle pokynov odvolacieho súdu následne skúmal predpoklady na aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia § 55 CMP a dospel k záveru o dôvodnosti aplikácie tohto zákonného ustanovenia s poukazom na okolnosti prípadu. Aplikáciu § 55 CMP vyhodnotil za spravodlivú. Prvoinštančný súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, ktoré namietal otec navrhovateľky, teda osoba povinná platiť výživné. Len na potvrdenie správnosti úvahy prvoinštančného súdu musí odvolací súd uviesť, že povinnosť plniť výživné zo strany otca na dieťa vznikla narodením a trvá do doby, pokiaľ dieťa nie je schopné samé sa živiť. Plnoletosťou nastupuje vzťah, kedy otec bol povinný plniť si svoju vyživovacu povinnosť priamo k rukám navrhovateľky, svojej dcéry. Tým, že si svoju povinnosť k rukám navrhovateľky neplnil, vznikol nárok navrhovateľky na výživné, ktoré pokiaľ nebolo plnené dobrovoľne, môže žiadať určiť len súdom. Ide o zákonnú povinnosť, ktorá trvá aj počas obdobia, kedy dieťa absolvuje už ako plnoleté vysokoškolské vzdelávanie a pripravuje sa na svoje povolanie. Keďže otec výživné voči navrhovateľke riadne neplnil, neuhrádzal ho k jej rukám, nič nebránilo navrhovateľke podať návrh na začatie konania o určenie výživného. Pred tým, než takýto návrh navrhovateľka podala, nebolo jej povinnosťou otca upozorňovať na plnenie výživného a na to, že je povinný jej platiť k jej rukám. Dobrovoľným plnením výživného je potrebné rozumieť len včasné a pravidelné uspokojovanie všetkých odôvodnených potrieb navrhovateľky v rozsahu zodpovedajúcom zákonným kritériám, nie oneskorené, nepravidelné, nedostatočné plnenie vyživovacej povinnosti a plnenie povinnosti inej ako oprávnenej osobe.

Na zachovanie jej nároku na výživné postačuje podať návrh na začatie konania na súd.

Pri rozhodovaní o trovách konania sa skúmajú majetkové pomery strán sporu len s ohľadom na spravodlivé rozhodnutie o náhrade trov konania. Neskúmajú sa pomery, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie o určení výšky výživného.

Pokiaľ sa týka úspechu účastníka konania pri určení výšky výživného platí, že tento úspech nezávisí od výšky priznaného výživného, ale od okolnosti, ktorá odôvodňovala vznik tohto nároku. Výška trov

konania sa odvíja od priznaného nároku a už samotné priznanie nároku znamená úspech v konaní. Preto ani tieto okolnosti nemohli mať vplyv na rozhodnutie o výške náhrady trov konania.

Samotná okolnosť, že ide o veľmi blízky vzťah účastníkov konania, že ide o vzťah otca a dcéry, je okolnosťou, ktorá dokrešľuje celú situáciu, keď si otec voči dcére riadne vyživovaciu povinnosť neplní. Práve dobrovoľné plnenie vyživovacej povinnosti malo viesť odporcu k predchádzaniu vzniku konania o určenie výživného na plnoletú dcéru. Nakoniec aj stanovisko navrhovateľky na prvom pojednávaní vo veci samej svedčí o tom, že otec od mája 2017 jej na výživu prestal prispievať, do tej doby prispieval matke navrhovateľky. Správanie otca vo vzťahu k plneniu vyživovacej povinnosti v prospech navrhovateľky sa zmenilo podaním návrhu na rozvod matkou navrhovateľky. K týmto okolnostiam sa otec na prvoinštančnom pojednávaní bližšie nevyjadril, len argumentoval svojou životnou situáciou a nebol ochotný prispievať ani minimálnym výživným určeným v neodkladnom opatrení, ktoré bolo vo veci samej vydané, keď uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia namietal a podal voči nemu opravný prostriedok. Uvedené okolnosti svedčia o dôvodnosti podaného návrhu navrhovateľkou.

7. Odvolací súd skúmal výšku priznanej náhrady trov konania a zistil, že prvoinštančný súd správne zistil výšku tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., keď jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty nad 6.638,78 eura do 33.193,92 eura je 220,74 eura + za každých začatých 1.659,70 eura prevyšujúcich sumu 6.638,78 eura sa pripočítava k tomuto základu 16,60 eura. Tarifná hodnota bola určená podľa § 10 ods. 3 citovanej vyhlášky, podľa ktorej ak je predmetom právnej služby opakujúce sa plnenie, tarifná hodnota sa určí súčtom hodnôt týchto plnení; ak ide o plnenie na čas dlhšie ako 5 rokov, alebo o plnenie na čas neurčitý, tarifnou hodnotou je 5-násobok ročného plnenia.

V danom prípade nie je možné považovať toto určenie výživného na plnenie kratšie ako 5 rokov, kde je možné určiť tarifnú hodnotu súčtom hodnôt týchto plnení. Vyživovacia povinnosť je povinnosť opakujúca sa pravidelne mesačne na neurčitý čas, až kým oprávnená osoba (navrhovateľka) nie je schopná sama sa živiť. Trvanie tejto povinnosti nie je možné ohraničiť pri ukladaní tejto povinnosti presným momentom, do kedy bude trvať. Preto správne prvoinštančný súd ustálil tarifnú hodnotu ako 5-násobok ročného plnenia, teda $200 \times 12 \times 5$, čo predstavuje 12.000 eur.

Pokiaľ sa týka úkonov právnej služby, prvoinštančný súd správne priznal navrhovateľke náhradu za prevzatie a prípravu zastúpenia, vrátane prvej porady dňa 17.5.2017, ďalej za podanie vo veci samej dňa 18.5.2017, za odvolanie voči neodkladnému opatreniu dňa 27.6.2017, za vyjadrenie k odvolaniu voči neodkladnému opatreniu dňa 24.7.2017, za vyjadrenie k vyjadreniu vo veci samej dňa 24.7.2017 a ďalej za účasť na pojednávaní dňa 28.3.2018, 30.5.2018, za poradu s klientkou dňa 2.7.2018 a za odvolanie vo veci samej dňa 4.7.2018.

Prvoinštančný súd priznal odmenu aj za úkon doplnenie odvolania voči neodkladnému opatreniu dňa 9.8.2017. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odvolanie voči neodkladnému opatreniu dňa 9.8.2017 sa nedopĺňovalo, ako vyplýva z podania na čl. 26 súdneho spisu, predkladal sa v odvolacom konaní o odvolaní proti neodkladnému opatreniu dôkaz.

Preto, keďže úkon, ktorý bol priznaný navrhovateľke nebol vykonaný a odvolanie voči neodkladnému opatreniu sa nedopĺňalo, za tento úkon navrhovateľke náhrada neprináleží.

Odvolacia námietka, že nie všetky úkony sú odmeňované plnou tarifnou odmenou za 1 úkon, je dôvodná. Odvolací súd zistil, že podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. sú úkony, a to odvolanie voči neodkladnému opatreniu zo dňa 27.6.2017, vyjadrenie k odvolaniu voči neodkladnému opatreniu zo dňa 24.7.2017, vyjadrenie k vyjadreniu vo veci samej, ktoré sa týkalo neodkladného opatrenia dňa 24.7.2017 a porada s klientkou dňa 2.7.2018 odmeňované vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny. Ide totiž o úkony vyplývajúce z § 13 ods. 2 písm. a/ a písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Navrhovateľke patrí aj náhrada za režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky. Prvoinštančný súd režijný paušál ustálil za 4 úkony po 8,84 eura a 4 úkony po 9,21 eura. Spolu na 72,20 eur. Odvolací súd však zistil, že v prejednávanej veci bolo urobených 5 úkonov po 8,84 eura režijný paušál, čo predstavuje 44,02 eura a 4 úkony po 9,21 eur, čo predstavuje 36,84 eura, teda spolu 81,04 eur.

Teda spolu odmena predstavuje 2.091,02 eura, ktorú je povinná zaplatiť osoba povinná platiť výživné navrhovateľke.

Preto odvolací súd čiastočne podľa § 387 CSP napadnuté uznesenie v prvom výroku potvrdil a v druhom podľa § 388 CSP zmenil a priznal navrhovateľke nižšiu náhradu trov konania.

8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 2 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Každá strana bola úspešná čiastočne.

9. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.